

Leicht Ferenc És Felesége

Ez a kép rólam és a feleségemről, Szöllös Veronikáról készült, 1956. október 13-án, az esküvőnk után.

Negyvenen voltunk az Izzónak azon az emeletén műszerészek. Egyszer elfogyott valamilyen alkatrész, és szétszórták a fénycsőgyártás dolgozóit, mert nem tudták őket foglalkoztatni. Odacsaptak hozzám egy nagyon kis nyifáncás csajt, hogy az elektroncsőgyártásban tanítsam meg dolgozni. Nagyon jellegzetes zsidó lány volt, és két perc alatt kiderült róla, hogy érettségizett. A munkánk elég sok szünettel járt, és szünetben játszottunk, mégpedig azt, hogy mindenki mondott valami verset vagy sort, s a másoknak ki kellett találni, hogy miből volt az idézet. És akkor én azt

gondoltam, hogy már felnőtt férfi vagyok, huszonhét éves voltam akkor már, előbb-utóbb találnom kell véglegesen valakit. Na most ennek a lánynak elkezdtem udvarolni, és amikor visszament a fénycsőgyártásba, akkor néha vittem neki könyvet olvasni.

És aztán elkezdtünk együtt járni. Én akkor voltam utolsó éves a technikumban, úgyhogy az utolsó évben majdnem mindig elkísért engem az iskoláig, mikor a munkából mentem. Az egész családja izzós volt, az apja a fejlesztési osztályon volt csoportvezető, az anyja az "Izzó" című világlapnak volt valamilyen újságírója. A lényeg, hogy azon a nyáron volt az Izzónak egy kirándulása Fonyód mellett, Bélatelepre. S amikor lementünk fürödni, akkor ott megbeszéltük, hogy összeházasodunk. És csakugyan, 1956. október 13-án összeházasodtunk. Csak polgári esküvőnk volt -- a feleségem szép piros kosztümben --, mert mire a rabbi ráért volna, addigra jött október 23., és mikorra a dolgok lecsendesedtek, addigra meg már szégyelltünk volna a rabbi elé menni. Nászútra a Csúcs-hegyre mentünk, három vagy négy napot voltunk ott egy turistaházban, most már nem létezik, azt hiszem, elbontották. Jártunk gallyakat szedni az erdőbe, és ott volt egy vaskályha, ahol mi fűtöttünk be magunknak. Istenien éreztük magunkat.